

Arrest

nr. 115 221 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juli 2012 doet de verzoekende partij een visumaanvraag type D (gezinshereniging) om haar vader in België te vervoegen.

1.2. De vader van de verzoekende partij overleed op 22 november 2012.

1.3. Op 2 januari 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 2 maart 2013.

1.4. Op 6 maart 2013 wordt aan de verzoekende partij een voogd toegewezen.

1.5. Op 18 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In het kader van die aanvraag wordt de verzoekende partij, samen met haar voogd, op 29 maart 2013 uitgenodigd voor een verhoor op 18 april 2013.

1.6. Op 16 mei 2013 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de voogd van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...) X Art. 7, eerste lid, 2 D van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 - Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (Aankomstverklaring vervallen sinds 02/03/2013).

Aan betrokkene werd een visum D afgeleverd; een visum dat afgeleverd werd in het kader van de gezinshereniging van betrokkene met zijn vader die in België verbleef. De vader van betrokkene overleed echter ten gevolge van een arbeidsongeval op 22/11/2012. Na de begrafenis van zijn vader in Turkije is betrokkene samen met zijn familie op 02/12/2012 aangekomen in België. Hij reisde met zijn paspoort en het geldig visum. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring op basis van legale binnenkomst. Betrokkene verblijft sindsdien bij de toenmalige partner van zijn vader (stiefmoeder voor betrokkene) en zijn halfzus. In België verblijven eveneens nog de meerderjarige broer van betrokkene alsook 2 minderjarige halfbroers. Betrokkene werd op 02/01/2013 uitgenodigd door bureau MINTEH teneinde een signalementsfiche op te maken en hem aan te melden bij de Dienst Voogdij. Op 06/03/2013 werd een voogd aangeduid.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient zijn aanvraag in op 18/03/2013. Gelet op artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 18/04/2013.

De ouders van betrokkene zijn al jaren gescheiden. De voogd stelt in zijn aanvraag dat de moeder van betrokkene, die nog steeds in Turkije woont, het financieel moeilijk heeft en enkele jaren geleden heeft zij reeds de toestemming gegeven aan de oudere broer van betrokkene om zijn leven verder uit te bouwen in België. Zij kon maar met moeite de zorg voor hem opnemen en probeerde reeds rond te komen met het geld dat de vader van betrokkene opstuurde. Zij heeft ook medische problemen wat de situatie nog moeilijker maakte. Door de moeilijke omstandigheden waarin ze leefde, zette ze ook een hypotheek op de toekomst van betrokkene. Ze gaf dan ook haar akkoord toen de vader van betrokkene en zijn partner voorstelden om de zorg op te nemen voor betrokkene; dat was volgens hen de beste oplossing voor betrokkene. Maar de komst van betrokkene werd uitgesteld omdat vader eerst nog een bedevaart wilde maken. Toen de vader echter kwam te overlijden, wilde de stiefmoeder niet verzaken aan haar belofte om mee de verantwoordelijkheid te dragen voor betrokkene en betrokkene kwam na de begrafenis van zijn vader alsnog naar België. Ook de moeder was hiermee akkoord, bovendien was er ook een belangrijke bron van financiële ondersteuning weggevallen sinds het overlijden van haar voormalige echtgenoot.

Tijdens het gehoor verklaart betrokkene dat er in eerste instantie op financieel vlak een groot probleem was gezien zijn moeder niet werkt en bovendien was hij een kind "van buiten het huwelijk" en daarom werd hij slecht aanzien en verworpen. Dit had een weerslag op zijn moeder die soms agressief en gewelddadig was t.o.v. hem. Zijn moeder is depressief, heeft psychologische problemen (zij heeft ook last van hoge bloeddruk en problemen aan het oor) en kan niet goed voor hem zorgen en daarom heeft zijn vader gevraagd of hij bij hem zou komen wonen in België. Door de financiële kwestie moest hij ook reeds op 13 jarige leeftijd met school stoppen en zijn ooms helpen met het onderhoud van het vee. Na het overlijden van zijn vader is de situatie volgens betrokkene heel moeilijk geworden.

De voogd wil voornamelijk de moeilijke omstandigheden benadrukken waarin betrokkene volgens hem leefde en in samenspraak met de familie werd een oplossing gezocht. Spijtig genoeg is de vader

overleden en dit zet nu een hypotheek op zijn toekomst. Dat waren onvoorziene omstandigheden, maar zijn situatie is nu natuurlijk helemaal anders.

Het dient in eerste instantie vermeld te worden dat betrokkene naar België gekomen is met een visum dat hem afgeleverd werd in het kader van een gezinshereniging met zijn in België verblijvende vader. Nog voor zijn komst naar België kwam zijn vader echter te overlijden. Dit is een betreurenswaardige onvoorziene omstandigheid die geenszins kan aangerekend worden aan betrokkene, maar desalniettemin rekening houdend met de wettelijke bepalingen zoals voorzien in de wet van 15/12/1980, komt een machtiging tot verblijf voor de minderjarige om die reden op basis waarvan het visum oorspronkelijk werd afgeleverd, te vervallen. Betrokkene kwam alsnog naar België op basis van het toegestane visum, maar dit opent verder geenszins verblijfsrechten.

De aanvraag voor de toepassing van artikel 61/15 steunt daarnaast volledig op verklaringen en er is geen enkel objectief element dat moet toelaten deze aanvraag te staven en/of de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene legt geen bewijskrachtige documenten voor die een begin van bewijs vormen voor zijn verklaringen en/of op een ernstige wijze staven dat de duurzame oplossing een noodzakelijk verblijf in België betreft.

De moeder van betrokkene is geïdentificeerd en gelokaliseerd. Zij woont en leeft nog steeds in Turkije. Betrokkene kan telefonisch contact met haar opnemen. Dat betrokkene naar eigen zeggen slechts contact met haar heeft gehad op enkele ogenblikken en sindsdien niet meer, verandert niets aan dit gegeven.

Betrokkene verklaart verder dat zijn moeder psychologische problemen heeft (depressie) en dat ze ziek is (last van hoge bloeddruk, oorpijn). Ook de voogd roept een medische problematiek van de moeder in. Dit is echter een gegeven, tot op heden niet bewezen en bovendien ontslaat dit laatste haar niet uit haar ouderlijke macht noch ontdoet dit haar van haar verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene.

Betrokkene verklaart daarnaast dat zijn moeder agressief was t.o.v. hem. Dit is slechts een verklaring, op heden opnieuw niet bewezen.

Daarnaast stelt zowel betrokkene als zijn voogd dat de moeder zich in een problematische financiële situatie bevindt en dat zij het moeilijk heeft de zorg voor betrokkene te garanderen. Bovendien is, volgens de voogd, een belangrijke bron van financiële ondersteuning wegge gevallen sinds het overlijden van haar voormalige echtgenoot. Volgens betrokkene zou na het overlijden van zijn vader, de situatie heel moeilijk zijn geworden.

Men kan aannemen dat zij het financieel niet breed zal hebben, maar dit bewijst op geen enkele manier dat zij niet in staat is om de zorg en opvang van betrokkene te garanderen en verder te zetten zoals dit in het verleden ook reeds gebeurde tot aan zijn komst naar België. Betrokkene verklaart zelf dat zij reeds mede ondersteund werd door de nog in Turkije verblijvende ooms (haar broers) (zie verslag van het verhoor pg. 5). Bovendien kunnen de financiële middelen dewelke de zorg en opvang van betrokkene hier in België impliceren, desgevallend overgemaakt worden aan de moeder in Turkije teneinde de zorg en opvang van betrokkene aldaar te garanderen; een noodzakelijk verblijf in België van betrokkene om die reden, kan dus niet aannemelijk worden gemaakt. De situatie is dus niet gewijzigd.

Het is echter toch aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt in dit geval dus niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat de moeder van betrokkene niet in staat zou zijn om betrokkene op te vangen en naar haar bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan heeft tot aan zijn komst naar België. Er is bovendien geen enkele instantie of organisatie aldaar die gesteld heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn moeder (artikel 9 IVRK). Daarnaast rekening houdend met de leeftijd van betrokkene, kan men bovendien verwachten dat hij reeds over een voldoende graad van zelfstandigheid beschikt en dat bij een terugkeer naar Turkije de opvang geboden door zijn moeder voldoende is.

Het is duidelijk dat de redenen voor zijn komst en verder verblijf in België van economische aard zijn, d.i. met het oog op betere toekomstperspectieven en dit is geen argument voor de toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980.

Bovendien rekening houdend met de recente aankomst van betrokkene in België en de beperkte duur van zijn verblijf hier, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij zijn moeder gewoond en geleefd heeft en dus weegt het privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België bij zijn stiefmoeder niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten bij zijn moeder en de rest van de familie in Turkije. Betrokkene verbleef 17 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De documenten die betrokkene voorlegt zijn niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Zijn paspoort en identiteitskaart zijn een bewijs van zijn identiteit, hetgeen door onze dienst nooit in twijfel werd getrokken. Het schoolattest bewijst enkel dat betrokkene hier naar school gaat. Dat betrokkene graag zijn studies wil afmaken, een diploma wil behalen en gaan werken, geeft hem daarom niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Turkije voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn moeder.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals daar onder meer zijn IOM, Caritas, Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. (...)"

2. Over de rechtspleging

Het beroep tot nietigverklaring werd op 21 juni 2013 ingediend door S.S., als wettelijke voogd van de op dat ogenblik minderjarige vreemdeling S.K. S.K. is op 15 oktober 2013 echter meerderjarig geworden, zodat zijn voogd hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. S.K. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728). S.K. dient bijgevolg te worden beschouwd als de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61/14 tot en met 61/20, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van artikel 61/14 tot en met artikel 61/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schending van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de voogd om een machtiging tot verblijf aan te vragen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een (voorlopige) machtiging tot verblijf wordt afgeleverd indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Artikel 61/18 vereist hiertoe individueel onderzoek van de dienst Vreemdelingenzaken.

Uit artikel 61/17 van de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikels 9 en 10 IVRK.

Indien een Belgische rechtsnorm in conflict is met een hogere rechtsnorm dient er voorrang verleend te worden aan de hogere rechtsnorm.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen. ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen. vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van deze richtlijn, in de Vreemdelingenwet omgezet door artikel 71/13 Vw., verplicht de lidstaten om rekening te houden bij het nemen van een terugkeerbesluit met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN

Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 (zie bijlage 2) het volgende:

The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)"

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met verzoekers belangen, i.c. zijn fysieke, geestelijke,

spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling. De gezinseenheid dient dan ook volledig conform hiermee geïnterpreteerd te worden.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

(b) "courts of law"

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances - whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities "

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures. "

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat ook Uw Raad in een annulatieprocedure ten volle en op substantiële wijze rekening dient te houden met het belang van het kind. Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected the facts are wrong. the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competing considerations had been given too much weight. The reviewing body must look into all these aspects

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden, ook in een annulatieprocedure.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc. "

Paragraaf 97 bepaalt waaraan de motivering van beslissingen aangaande kinderen dienen te voldoen:

"In order to demonstrate that the right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration has been respected, any decision concerning the child or children must be motivated, justified and explained. The motivation should state explicitly all the factual circumstances regarding the child, what elements have been found relevant in the best-interests assessment the content of the elements in the individual case, and how they have been weighted to determine the child's best interests. If the decision differs from the views of the child, the reason for that should be clearly stated. If exceptionally, the solution chosen is not in the best interests of the child, the grounds for this must be set out in order to show that the child's best interests were a primary consideration despite the result. It is not sufficient to state in general terms that other considerations override the best interests of the child; all considerations must be explicitly specified in relation to the case at hand, and the reason why they carry greater weight in the particular case must be explained. The reasoning must also demonstrate, in a credible way, why the best interests of the child were not strong enough to be outweigh the other considerations. Account must be taken of those circumstances in which the best interests of the child must be the paramount consideration"

General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind handelt specifiek over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen (zie bijlage 3).

Paragraaf 6 stelt het volgende:

"This acknowledges that all human rights, including those contained in the Convention, are indivisible and interdependent. The importance of other international human rights instruments to the protection of the child is also recognized in the preamble to the Convention

Paragraaf 4 stelt: "This general comment will compile and consolidate standards developed, inter alia, through the Committee's monitoring efforts and shall thereby provide clear guidance to States on the obligations deriving from the Convention with regard to this particular vulnerable group of children. In

applying these standards, States parties must be cognizant of their evolutionary character and therefore recognize that their obligations may develop beyond the standards articulated herein

Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn.

Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen:

"73. The positive aspect of these protection obligations also extends to requiring States to take all necessary measures to identify children as being unaccompanied or separated at the earliest possible stage, including at the border, to carry out tracing activities and, where possible and if in the child's best interest, to reunify separated and unaccompanied children with their families as soon as possible

Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt:

"••■(v) Tracing of family members to be commenced as early as possible (arts. 22 (2), 9 (3) and 10 (2))."

Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, etnie, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs

Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden:

"79. The ultimate aim in addressing the fate of unaccompanied or separated children is to identify a durable solution that addresses all their protection needs, takes into account the child's view and, wherever possible, leads to overcoming the situation of a child being unaccompanied or separated. Efforts to find durable solutions for unaccompanied or separated children should be initiated and implemented without undue delay and, wherever possible, immediately upon the assessment of a child being unaccompanied or separated. Following a rights-based approach the search for a durable solution commences with analyzing the possibility of family reunification

Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat:

"80. Tracing is an essential component of any search for a durable solution and should be prioritized except where the act of tracing, or the way in which tracing is conducted, would be contrary to the best interests of the child or jeopardize fundamental rights of those being traced. In any case, in conducting tracing activities, no reference should be made to the status of the child as an asylum-seeker or refugee."

Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

"81. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only

Paragraaf 83 benadrukt dat gezinshereniging ook op het grondgebied van de Staat kan plaatsvinden. Verzoekers moeder kan ook hierheen komen.

"83. Whenever family reunification in the country of origin is not possible, irrespective of whether this is due to legal obstacles to return or whether the best-interests-based balancing test has decided against return, the obligations under article 9 and 10 of the Convention come into effect and should govern the host country's decisions on family reunification therein"

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall

in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- *The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions. awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;*
- *The availability of care arrangements for that particular child;*
- *The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;*
- *The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;*
- *The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations " (art. 8);*
- *The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnïe, religious, cultural and linguistic background" (art. 20). "*

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should\ in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin

Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen:

"86. Exceptionally, a return to the home country may be arranged, after careful balancing of the child's best interests and other considerations, if the latter are rights-based and override best interests of the child. Such may be the case in situations in which the child constitutes a serious risk to the security of the State or to the society. Non-rights-based arguments such as those relating to general migration control, cannot override best interests considerations

We kunnen dus stellen dat de rechten vervat in het IVRK, waaronder artikels 3, 9 en 10 waarnaar in de Vreemdelingenwet verwezen wordt stellen dat op de Staat een positieve verplichting rust om de familieleden van verzoeker op te sporen, dat er hierbij een grondig onderzoek moet plaatsvinden dat de identiteit van verzoeker, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van verzoeker in overweging neemt en op een ernstige wijze tegenover elkaar afweegt.

Het profiel van verzoekende partij bestaat uit de volgende elementen:

Verzoeker is sinds 2 december 2012 in België. Zijn vader verbleef hier legaal en verzoeker zou deze vervoegen omdat het leven met zijn moeder in Turkije onhoudbaar was voor een kind. Zijn vader kwam echter jammerlijk te overlijden. Verzoeker zijn stiefmoeder wilde toch de zorg voor verzoeker opnemen.

De situatie van verzoekers moeder is als volgt: ze had financiële moeilijkheden en overleefde op de steun die ze van verzoekers vader, kreeg. Verzoekers moeder had ook medische problemen. Verzoekers moeder werkt niet en kampt met geestelijke gezondheidsproblemen. Verzoeker kreeg het als buitenechtelijk kind zwaar te verduren, en ook zijn moeder mishandelde hem om die redenen.

Verwerende partij stelt dat verzoekers initiële visum geen verblijfsrechten opent, dat de aanvraag o.g.v. artikel 61/5 Vw. louter op verklaringen steunt. Er is daarenboven volgens verwerende partij geen bewijs dat verzoeksters moeder de zorg voor hem financieel niet aankan.

Volgens verwerende partij zou het duidelijk zijn dat de redenen van verzoekers verblijf in België economisch zouden zijn en kan dit geen argument vormen voor de toepassing van de artikelen 61/14 en verder Vw.

Het is prima facie duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoekers fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling.

Verwerende partij kan zich er nopens de vermelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet, deze van het IVRK en artikel 24 van het Handvest niet toe beperken te stellen dat verzoeker niet objectief bewezen heeft dat hij inderdaad zo kwetsbaar is als hij beweert en dat zijn situatie in Turkije inderdaad dermate erbarmelijk is dat het niet in zijn belang is daar te blijven.

Verwerende partij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met verzoekers familiale situatie op het grondgebied: verzoekers broer is hier, hij heeft hier twee halfbroers, een halfzus en zijn stiefmoeder en tante.

Verwerende partij kan niet dienstig motiveren dat economische elementen geen aanleiding kunnen geven tot het bepalen van een duurzame oplossing op het grondgebied. Immers, de socio-economische omgeving, en de behandeling die verzoeker krijgt ten gevolge van deze omgeving, maakt een intrinsiek deel uit van zijn ontwikkelingskader in de zin van artikel 3 IVRK. Artikel 61/14 Vw. sluiten overigens nergens de in overwegingname van economische elementen van de duurzame oplossingsbepaling uit.

Artikel 3 IVRK en de andere bepalingen van het IVRK nopen verwerende partij tot het expliciet in overweging nemen van economische elementen.

De procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet dient er net toe om personen in verzoekers situatie te helpen.

Verzoeker mag slechts teruggebracht worden indien dit in zijn belang is. Er dient door verwerende partij wel degelijk rekening gehouden te worden met sociaal-economische omstandigheden bij zijn moeder. De afweging die verwerende partij hierin maakt, zo zij deze gemaakt zou hebben, dient expliciet in de motivering van de bestreden beslissing opgenomen te worden.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek in de zin van de Vreemdelingenwet of in de zin van het IVRK gevoerd.

Verzoeker werd in dit kader ook niet gehoord. Het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken verloopt schijnbaar in samenspraak maar verzoeker krijgt niet te horen waarom verwerende partij aan welke verklaringen twijfelt en kan er dan ook niet dienstig op repliceren. Huidig verzoekschrift kan evenmin dienen om inhoudelijk te repliceren op de determinatie van de duurzame oplossing door verwerende partij gezien het een annulatieberoep betreft en Uw Raad zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen.

Verwerende partij heeft zich er internationaal-rechtelijk toe verbonden om een grondig onderzoek te voeren, actief de familieleden van verzoeker op te sporen, verzoeker op een effectieve manier te horen en zijn mening mee in overweging te nemen, garanties te vragen bij een mogelijke terugkeer van verzoeker, rekening te houden met zijn hoger belang, met verzoekers integratie rekening te houden en met zijn gebrek aan verbondenheid met zijn herkomstland, en om rekening te houden met de sociaal economische omstandigheden bij zijn terugkeer en de bepaling van een duurzame oplossing.

Verwerende partij heeft nagelaten aan deze verplichtingen te voldoen.

Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat er een individueel onderzoek is geweest en op geen enkele manier valt er af te leiden dat het geheel van de elementen in overweging is genomen. Verwerende partij heeft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsplicht geschonden

Uit de bestreden beslissing en bovenstaande argumentatie blijkt dan ook dat de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is te werk gegaan door het nodige onderzoek niet te voeren en niet alle relevante gegevens in het dossier onderzocht te hebben of in overweging genomen te hebben. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, ze steunt op feitelijk en juridisch gebrekkige gronden en de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze haar bevoegdheid uitgeoefend."

3.2. Het middel is er volledig op gericht dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoekende partij verwijst onder meer naar de artikelen 61/14 tot en met 61/20 van de Vreemdelingenwet alsook naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3, 6 en 12 van het IVRK.

3.3. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.4. De Raad ziet evenwel niet in welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu duidelijk blijkt dat zij ondertussen meerderjarig is en een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet tot gevolg kan hebben dat verweerder toepassing zou dienen te maken van voormelde verdrags- of wetbepalingen die enkel van toepassing zijn met betrekking tot minderjarigen. Verzoekende partij toont met dergelijke uiteenzetting niet aan welk voordeel een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar kan opleveren.

3.5. De bestreden beslissing – die heden kan gelezen worden als een bevel om het grondgebied te verlaten – laat zonder meer toe te begrijpen dat S.K. het Belgisch grondgebied dient te verlaten omdat de geldigheidsduur van zijn aankomstverklaring verstreken is en er toepassing werd gemaakt van artikel

7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft verder uitvoerig toegelicht waarom aan S.K. geen verblijfsmachtiging wordt toegekend. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 werd geschonden. Er dient voorts op gewezen te worden dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168; RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

3.6. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er ook rekening moet worden gehouden met haar gezins- en familielevens en haar gezondheids-toestand blijkt evenwel uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoekende partij gehoord werd door verwerende partij en dat hieruit geen elementen naar voren zijn gekomen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij verhindert dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Voor wat betreft haar gezins- en familielevens verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Verzoekende partij maakt geen schending van voornoemd artikel aannemelijk.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat verzoekende partij aangeeft aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar met haar beschouwingen, die opnieuw volledig gericht zijn op het hoger belang van het kind terwijl zij meerderjarig is, niet aannemelijk maakt nog enig belang te hebben bij dit onderdeel van het middel.

3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekende partij haar familielevens speelt zich volledig hier in België af.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privé-leven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privé-leven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker woont bij zijn stiefmoeder en zijn stiefzusje. Hij leeft op het grondgebied met zijn halfbroers en zijn broer. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven en privé- leven. Verzoeker heeft geen gezinsleven dat hij wenst voort te zetten in Turkije. De relatie met zijn moeder werd gekenmerkt door verwaarlozing en misbruik.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé-leven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en

voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met verzoekers recht op een gezinsleven en op een privé-leven.

Verzoeker partij werd eerder al toegelaten tot het grondgebied.

De verwerende partij heeft voor het nemen van haar beslissing geen evenredigheidstoets gevoerd, noch heeft ze aangetoond waarom de inmenging nodig was in een democratische samenleving.

In casu bestaat er een gezins- en privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

De dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker en diens privéleven..

Gezien er een gezinsleven bestaat diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Verwerende partij is niet aan de verplichtingen waartoe ze zich verbonden heeft tegemoet gekomen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.10.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.10.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.10.4. Verzoekende partij betoogt in essentie bij haar stiefmoeder en stiefzusje in te wonen. Zij woont op het grondgebied met haar halfbroers en broer. De verwerende partij was op de hoogte van haar privé- en gezinsleven. Zij heeft geen gezinsleven dat zij wenst voort te zetten in het land van herkomst. De relatie met haar moeder wordt gekenmerkt door verwaarlozing en misbruik. De verwerende partij heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren.

3.10.5. Wat het bestaan van een gezins- en privéleven betreft

Verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aannemelijk. Er dient immers opgemerkt te worden dat verzoekende partij slechts korte tijd in België heeft verbleven, met name slechts een half jaar op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, zodat niet kan ingezien worden dat verzoekende partij op dergelijk korte termijn een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België dat zou opwegen tegen haar privéleven in het land van herkomst. Verzoekende partij brengt hiertoe ook geen enkel concreet element bij waaruit kan afgeleid worden dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België noch kan dit blijken uit de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij baseert zich voorts op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar broer(s)/zus(sen) en stiefmoeder die op het Belgische grondgebied verblijven. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen alsook tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet kan worden aangenomen tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96).

De Raad stelt bij lezing van het administratief dossier vast dat verzoekende partij pas op 2 december 2012 naar België kwam. De bedoeling was haar vader te vervoegen, doch deze overleed reeds op 22 november 2012. Verzoekende partij zou dan zijn gaan inwonen bij haar stiefmoeder. Verzoekende partij woonde dus op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts korte tijd in bij haar stiefmoeder, dit terwijl zij voordien steeds heeft gewoond bij haar moeder in het land van herkomst. Buiten het gegeven dat verzoekende partij thans zou samenwonen met haar stiefmoeder, hetgeen op zich een onvoldoende element is om te spreken van een vorm van afhankelijkheid, ontwaart de Raad geen elementen waaruit zou blijken dat verzoekende partij, ondertussen meerderjarig, dermate afhankelijk is van haar familie in België waardoor de bestreden beslissing een inbreuk zou vormen op artikel 8 EVRM. Rekening houdende met het uiterst beperkte verblijf van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied en de vaststelling dat verzoekende partij voorheen steeds bij haar moeder in het land van herkomst verbleven heeft, ziet de Raad niet in dat de verzoekende partij een beschermenswaardig gezins- en familieleven ontwikkeld heeft in België. Het gezinsleven van de verzoekende partij bevindt zich integendeel in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER